

hedskamrene vokse ud af Arbejdskamrene end ombendt, og jeg kan derfor heller ikke følge den Tanke, som kom frem fra det ærede Medlem for Njøbenhavns 3dje Valgkreds (Wassard), hvorefter man i Stedet for at lade Enighedskamrene vokse ud af Arbejdsretterne skulde lade dem vokse ud af Fagorganisationerne. Jeg vil ikke tale om, at vi der komme til at staa over for, at disse Enighedskamre i alt Fald i Djebliffet ikke kunde oprettes. Thi vel have vi Fagorganisationer for Svendenes Vedkommende, men ikke for Mestrenes, dette sidste skulde vi altsaa først have oprettet; men selv om vi fik saadanne Organisationer, saa tvivler jeg meget om, at man hverken ad Frivillighedens eller Kampens Vej vilde naa til, at alle de forskellige Mestre i de forskellige Fag gik ind i disse Foreninger, lige saa lidt som alle Arbejdere ere i Arbejderfagforeningen, man vilde da enten være tvungen til at gaa ind i Fagorganisationer, hvis Formaal man maaske ikke sympatiserede med og ikke ønskede at støtte eller ogsaa blive uden medbestemmende Ret ved Besættelsen af Delegeretposter til Enighedskamre. I sidste Tilfælde vilde man da kunne komme til at blive indvarslet for disse Enighedskamre uden at have den Tillid til deres Afgørelser, som netop maa forudsættes, for at de kunne naa Maalet, at skabe Forstaelse. — Hvad for øvrigt Enighedskamre angaa, have de faaet Tilslutning fra forskellige Sider, og jeg ønsker ogsaa der, at Hovedtanken i Forslaget saa vidt muligt maa bevares. Jeg tror for det første ikke, som den ærede sidste Taler sagde, at det ikke paa nogen Maade gik an at give dem eksekutiv Myndighed. Jeg er overbevist om, at det saa vilde blive de færreste Sager, som kom ind for dem, og derfor maatte der da forudsættes en Sammensætning af dem, som gik uden for den Simpelt, som maa tilstræbes, og som det endda kan være vanskeligt nok at naa. Med Hensyn til Enighedskamrene, som de her ere foreslaede, tror jeg endvidere, at har man dem først, saa vilde begge Parter, naar det kommer til Strid, trykke sig meget, inden de ville sige nej til at gaa til Voldgift, og komme de da ind for Voldgiftskammeret, vil der gaanske sikkert være god Grund til at tro, at det i mange Tilfælde vil kunne føre til Forlig. De ville her komme til at staa over for Folk, som ere vant til at behandle saadanne Sager, og det vil vist ret hurtigt gaa op enten for den ene eller den anden Partis delegerede, om Voldgiftskendelsen vil have Udseende til at gaa den ene eller den anden Part imod, og naar saa

denne Erkendelse kommer op hos den vedkommende Part, staa den sig ved at tage mod Forlig, der jo i Reglen vil give nogle Indrømmelser til begge Parter og i Reglen ikke vil betyde absolut Underkastelse hverken for den ene eller den anden Part. Jeg tror, at de derfor ret ofte ville føre til Forlig; men selv om de ikke føre til Forlig, og man maa gaa til Voldgiftskendelse, behøve disse ikke at være eksekutive, fordi de altid, ved gennem Offentliggørelsen at rettede den offentlige Mening ville have Værdi for den Part, der har faaet Ret. Jeg har nemlig noget mere Tro til den offentlige Menings Betydning i disse Forhold end den højtærede Justitsminister, og skal i saa Henseende som Eksempel vise hen til den Strejke, et æret Medlem før omtalte, der viser, hvilken Respekt den offentlige Mening blandt andet har for Voldgift. Man var den Gang temmelig paa det rene med, at Ruskene ikke havde Ret; men ikke saa snart blev der Tale om at indbringe Sagen for en Voldgiftsret, hvilken den Part, der sikkert havde Retten paa sin Side nægtede at gaa med til, før den offentlige Mening var ved at dreje sig om og mene, at Ruskene saa dog maaske havde nogen Ret paa deres Side, ellers havde Bogmanden ikke sagt nej til Voldgift. Jeg tror derfor, at den offentlige Mening i disse Forhold vil være en Magt, saaledes at man ikke unddrager sig for, men heller ikke gerne lader være at bøje sig for en Voldgiftskendelse; idet man da let bliver stemplet som den, der ikke har Ret.

Med disse almindelige Bemærkninger vil jeg anbefale Sagen, saaledes at man ogsaa stænkter Forslaget om Arbejdsretter en indgaaende og sympatetisk Behandling. Det Maal af Tilslutning til Forhandlingen, vi have i disse Dage, tyder jo ikke paa, at der er overvejende stor Interesse for det foreliggende Forslag, og varsler heller ikke saa overordentlig godt for, at vi i denne Samling skulle naa til et Resultat, men desuagtet ser jeg i Forslaget et saa godt Grundlag for at arbejde hele det betydningsfulde Spørgsmaal frem, at jeg er den ærede Forslagsstiller meget taknemmelig for, at han har indbragt det, og jeg tvivler ikke paa, at det ogsaa ved videre Behandling senere vil føre til et Resultat i Sagen. Jeg er overbevist om — og det anser jeg ikke for det mindst væsentlige — at dette da vilde bidrage til at faa større Fasthed i Kontraktforholdene og dermed ogsaa bidrage til større Fasthed i Arbejdsforholdene her i Landet end dem, vi hidtil have haft.